

BAANTJER

De Cock en
de blijde
Bacchus

De Cock en de blijde Bacchus

Met dank aan Wijnkoperij *Henri Bloem* in Bussum, voor de verstrekte informatie, die mij h
schrijven van dit boek mogelijk hebben gemaakt.

A.C. Baantjer

en de blijde Bacchus

Fontein Paperback

ISBN 9 78 90 261 2538 6

Nugi-code 332

© 2001 Uitgeverij De Fontein bv, Postbus 1, 3740 AA Baarn Omslag: Twin Design bv, Culemborg

Foto omslag: © Masterfile / Greg Stott

Grafische verzorging: V3-Services, Baarn

Alle rechten voorbehouden. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any other means, without written permission from the publisher.

Rechercheur De Cock van het aloude politiebureau aan de Amsterdamse Warmoesstraat leunde behaaglijk achterover in zijn stoel met wieltjes. Hij trok de knoop van zijn stropdas iets naar benede. Het was al dagen drukkend warm. Om enige verkoeling in de grote researchekamer te brengen stonde alle ramen wijd open. Vanaf de straat klonken de schelle stemmen van jonge hoertjes vermengd met het gelal van een dronken sloeber die een lied kweelde over een verloren liefde. Het stoorde De Cock niet. Hij hield van die geluiden van de straat. De oude rechercheur keek naar de grote klok boven de toegangsdeur. Het was even over tien. Als er niets gebeurde kon hij over een uurtje naar huis, waar zo wist hij – in de magnetron een volle beker chocolademelk op hem wachtte. Hij blikte naar Vledder, zijn jonge collega, die gekleed in een T-shirt een stapel A-viertjes in elkaar schoof en in een omslag stopte.

De jonge rechercheur keek vragend naar hem op en tikte met de gekromde wijsvinger van zijn rechterhand op het lijvige proces-verbaal.

'Wat doen we met Big Pete?'

De Cock glimlachte.

'Big Pete,' herhaalde hij smalend. 'Wie heeft hem die bijnaam gegeven?'

Vledder trok zijn schouders op.

'Iedereen spreekt van Big Pete. Alle getuigen kennen hem als Big Pete. Ik heb hem nooit anders horen noemen.' De Cock schudde zijn hoofd.

'Voor mij is hij geen Big Pete maar gewoon Petrus de Groot. Ik ken hem al vanaf zijn twaalfde jaar. Hij was toen al een stevig gebouwde jongen met een ontwapenende glimlach. Een glimlach die hij later schaamteloos misbruikte om zijn medemensen te bedriegen.'

'Het zat er dus al vroeg in.'

De Cock knikte.

'Zijn moeder bracht hem hier aan de Warmoesstraat bij mij voor een vermanende toespraak. Petrus had om zijn toenmalig jeugdig vriendinnetje te behagen in het warenhuis De Bijenkorf een vergulde halsketting gestolen. Ze had het sieraad persoonlijk bij de Bijenkorf teruggebracht. De uitbranding moest van mij komen.' 'En?'

De Cock maakte een mistroostig gebaar.

'Ik ben niet zo goed in vermanende toespraken,' sprak hij bedremmeld. 'Spreken met indringende stemverheffing ligt mij niet.' Hij schudde zuchtend zijn hoofd. 'Mijn toespraak heeft achteraf ook weinig geholpen.'

Vledder keek hem schuins aan.

'Je imponeerde niet?'

De Cock glimlachte.

'Blijkbaar onvoldoende.' Hij gebaarde voor zich uit. 'Petrus de Groot is zo'n man die ondanks een goed verstand en vele sociale vaardigheden, toch in de vernieling komt. Hij voelde zich aangetrokken tot slechte vrienden en trouwde uiteindelijk een sloerie van een vrouw. Een hoerachtig type met een gat in haar hand, die hem steeds weer tot het doen van oplichtingen aanzette.' De oude rechercheur wees naar het proces-verbaal op het bureau van Vledder.

'Het staat er vol van. Petrus bezit de gave om mensen te doen geloven wat hij hen voorspiegelt.'

De Cock zweeg even.

'Zijn joodse moeder noemde Petrus altijd Kefa.'

Vledder keek hem niet-begrijpend aan.

'Kefa?'

De Cock knikte.

”Mijn jongen!” riep ze dan vertederd en strekte haar armen naar hem uit. ”Mijn mooie sterke Kefa!”

De oude rechercheur glimlachte bij de herinnering. ’Ik heb haar dat gebaar dikwijls zien maken.’

Vledder grinnikte.

’Nu weet ik nog steeds niet wat Kefa betekent.’

’Kefa is het Armeense woord voor rots. Petrus is de mannelijke vorm van het Griekse woord Petra, dat ook rots betekent. Volgens het Bijbelwoord sprak Jezus: ”Gij zijt Petrus, op deze Petra zal ik mijn gemeente bouwen.” Moeder De Groot hoopte dat haar zoon net zo’n grote, sterke persoonlijkheid zou worden als de apostel Petrus.’

Vledder keek De Cock verwonderd aan.

’Petrus is toch een figuur uit het Nieuwe Testament.’ ’Inderdaad.’

’Vereren de joden de Bijbelse Petrus?’

De Cock schudde zijn hoofd.

’Ze was met een katholieke man getrouwd en omwille van de lieve vrede ook katholiek geworden.’

’Een katholiek met een joods hart.’

De Cock lachte.

’Zoiets. Ik vond moeder De Groot een schat van een vrouw. Gelukkig heeft ze de neergang van haar zoon niet meer meegemaakt. Ik wist dat ze aan een ernstige vorm van kanker leed en niet lang had te leven. Ze stierf vrij jong. Ik stond bij haar teraardebestelling op Zorgvlied naast haar zoon Petrus. Een week later arresteerde ik hem voor zijn eerste oplichting. Een zaak die ik toen al een paar maanden in de lade van mijn bureau had liggen.’ Vledder knikte begrijpend.

’Je hebt met de arrestatie van haar zoon gewacht tot zijn moeder dood was.’

De Cock liet zijn hoofd iets zakken. Bij de herinnering aan de zieke vrouw trilde een gevoelige snaar.

Vledder tikte opnieuw op het lijvige proces-verbaal. ’Wat doen we met Big Pete... jouw Petrus?’

De Cock keek op. ’We leiden hem morgen voor de officier van justitie,’ sprak hij strak.

’Zonder weemoed?’

De Cock trok achteloos zijn schouders op.

’Zonder weemoed en zonder wroeging. De vader van Petrus was een strenggelovige man. En uitermate rechtvaardig. Hij heeft oprecht getracht om zijn zoon normen en waarden bij te brengen. Zijn moeder was een zachte, liefhebbende vrouw, die alles voor haar zoon over had. Hoewel zijn ouders het niet breed hadden, kreeg Petrus toch een prima schoolopleiding. Hij kan niemand iets verwijten. De schuld ligt bij hemzelf.’ Vledder trok het proces-verbaal naar zich toe.

’Ik zal de voorgeleiding klaarmaken. Ik moet nog een staat van inlichtingen maken en...’

De jonge rechercheur stokte. Er werd op de deur van de grote researchkamer geklopt.

Vledder riep: ’Binnen!’

Het klonk wat rauw en onvriendelijk.

De Cock schoof de mouw van zijn colbert iets terug en keek op zijn horloge. Het was bijna kwart over tien.

De deur van de grote researchkamer gleed langzaam open en in de deuropening verscheen de gestalte van een slanke jongeman. De Cock schatte hem op achter in de twintig. Hij droeg een modieus kostuum van een lichtbruine stof. Het colbert was iets getailleerd, waardoor zijn schouders breed leken dan zij in werkelijkheid waren. Met een glimlach om zijn mond liep hij lichtvoetig naderbij. Bij het bureau van De Cock bleef hij staan. Zijn glimlach verdween.

’Ik... eh, ik maak mij zorgen om mijn oudoom,’ sprak hij met enige hapering.

De Cock wuifde naar de stoel naast zijn bureau.

’Neemt u plaats,’ reageerde hij vormelijk.

De jongeman ging zitten. Hij knoopte zijn jasje los en wendde zich opnieuw tot De Cock.

'Ik maak mij zorgen om mijn oudoom,' herhaalde hij. 'Ik ben bang dat er iets met hem is gebeurd.'

De Cock reageerde niet direct. Hij keek de jongeman schattend aan, bezag de iets geprononceerde neus, de weke kin en de lichtgroene ogen onder overhangend gelig blond haar met kleine korte krullen.

'Wie is uw oudoom?'

De jongeman boog zich iets naar voren.

'Herbert, Herbert van Harrecoven. Hij is de jongere broer van mijn grootvader.'

De Cock knikte begrijpend.

'Wie bent u?'

Er gleed een blos over het gezicht van de jongeman. 'Sorry. Ik had mij eerst aan u moeten voorstellen.

Ik ben François van Harrecoven.'

De oude rechercheur glimlachte.

'Mijn naam is De Cock. De Cock met ceooceekaa.' Hij gebaarde voor zich uit. 'En dat is mijn collega Vledder. U kunt in zijn bijzijn vrijuit spreken.'

François van Harrecoven maakte een hoofdknik in de richting van de jonge rechercheur.

'Aangenaam,' mompelde hij. Daarna wendde hij zich weer tot De Cock. 'Ik heb beneden aan de wachtcommandant gevraagd of ik een paar agenten mee kon krijgen om de deur van het huis van uw oudoom Herbert open te breken.'

'En?'

François van Harrecoven schudde zijn hoofd.

'De wachtcommandant voelde er niets voor om mij assistentie te verlenen. Hij wees naar boven en zei: ga maar met die oude rechercheur praten.'

De Cock fronste zijn wenkbrauwen.

'Zei hij *oude* rechercheur?'

'Dat zei hij.'

De Cock bromde.

'Ik zal het hem inpeperen.' Hij trok zijn gezicht in een ernstige plooi. 'Uw oudoom Herbert,' sprak hij plechtig, 'baart u zorgen?' François van Harrecoven knikte.

'Ik sta in zijn testament.' De jongeman glimlachte. 'En dan is het toch niet meer dan een staaltje van je plicht om zo nu en dan iets van je te laten horen.'

'Als enige?'

'Wat bedoelt u?'

'Bent u de enige erfgenaam?'

'Was dat maar waar,' antwoordde François vrolijk. 'Oudoom Herbert is niet onbemiddeld.' Hij schudde zijn hoofd. 'Ik zal de erfenis moeten delen met drie ooms van mij, directe neven van mijn oudoom Herbert.'

De Cock glimlachte.

'Zo staat het in zijn testament?'

'Ja.'

'De reden van uw zorgen?'

François wees naar de telefoon op het bureau van De Cock. 'Eergisteren belde ik oudoom Herbert. Zomaar een belletje om mijn belangstelling voor hem te tonen. Dat doe ik zo nu en dan. Ik heb de telefoon vele malen laten overgaan, maar hij nam niet op.' 'En toen?'

François schudde zijn hoofd.

'Niets. Oudoom Herbert is nog goed ter been en bezoekt graag concerten en schouwburgen. Ik nam aan dat hij die avond uit was.' Hij zweeg even, krabde aan zijn wenkbrauw.

'De volgende dag belde ik weer, 's middags. Opnieuw liet ik de telefoon vele malen overgaan.'

De Cock keek hem vragend aan.

'Weer geen reactie?'

François schudde zuchtend zijn hoofd.

'Ik vond dat vreemd, maar gisteren had ik geen tijd om eens poolshoogte te nemen.'

'Dat hebt u nu vanavond gedaan?'

'Inderdaad. Ik ben naar de Brouwersgracht gegaan. Oudoom Herbert bezit daar een prachtig oud pand op nummer 317. Een juweeltje met een sierlijke halsgevel. Dat pandje op zich is al een vermogen waard.'

De Cock beluisterde de opgewonden toon.

'U belde?'

'Ja.'

'En kreeg geen gehoor?'

'Er kwam geen enkele reactie.'

De Cock boog zich iets naar de jongeman toe.

'Woont oudoom Herbert daar alleen?'

François knikte.

'Hij is nooit getrouwd geweest.'

'Huisgenoten?'

'Heeft hij niet. Oudoom Herbert is een wat introverte, eenzellige man. Hij bemoeit zich met niemand.'

Ik geloof dat ik de enige ben met wie hij wel eens contact heeft.'

'De deur was op slot?'

'Ja.'

'Hebt u bij burens geïnformeerd?'

François trok een droevige grijns.

'Dat heeft geen enkele zin. Zoals ik al zei: oudoom Herbert bemoeit zich met niemand. Zijn naaste burens zullen hem niet kennen.' De Cock keek de jongeman onderzoekend aan.

'En nu?'

François toonde voor het eerst enige emotie.

'Ik wil naar binnen!' riep hij fel. 'Ik wil weten wat er met hem aan de hand is. Misschien ligt hij wel ziek op zijn bed. Onverzorgd. Er moet toch iets gebeuren?'

De Cock wreef met zijn vlakke hand over zijn breed gezicht. Het was een gebaar om tijdwinst. Hij voelde weinig voor een nieuw onderzoek. De lade van zijn bureau puild uit van oude stukken. Even kwam de beker warme chocolademelk terug in zijn gedachten, toen stond hij zuchtend van zijn stoel op. 'We gaan kijken,' sprak hij mat.

Na een kort twistgesprek tussen De Cock en de wachtcommandant achter de balie, verlieten ze met hun drieën het politiebureau en slenterden in de richting van de Oudebrugsteeg. Vledder en François van Harrecoven liepen voorop. De Cock sjokte er in zijn eentje achteraan. Het was druk op straat en klemmend warm. De hitte van de dag kleefde nog aan de oude geveltjes. Uit de vele cafés in de Langendijk en Niezel denderden flarden van muziek. Via de Oudebrugsteeg liepen ze rechts naar de Nieuwendijk en vandaar naar de smalle Haarlemmerstraat. Bij het West-Indisch Huis gingen ze linksaf naar de Herenmarkt en slenterden vandaar naar de Brouwersgracht. Op dat moment liepen Vledder en François van Harrecoven al meer dan honderd meter voor De Cock uit. De oude rechercheur haastte zich niet. Brouwersgracht 317 bleek een statig oud pand met een imposante halsgevel. Op de donkergroen gelakte toegangsdeur was een koperen naambord met *H. van Harrecoven* in zwarte, diep verzonken letters.

De Cock liep aan Vledder en François van Harrecoven voorbij en drukte op een koperen bouton aan de stijl van de deur. In het inwendige van het huis dreunde een ding-dong.

De oude rechercheur wachtte geduldig. Toen na drie keer bellen nog geen reactie kwam, tastte hij

zijn broekzak en diepte het apparaatje op dat hij eens, lang geleden, van zijn oude vriend en inbreker Handige Henkie had gekregen toen die besloot om voortaan het smalle pad van de deugd gaan bewandelen. Het was een koperen houdertje met uitschuifbaar een keur van sleutelbaarden. Uit het koperen houdertje koos hij met kennersblik de juiste sleutelbaard. In luttele seconden had hij de groene deur ontsloten en drukte die voorzichtig open.

Hij gaf Vledder een teken dat hij hem moest volgen en beduidde François van Harrecoven dat hij buiten moest blijven wachten tot ze hem zouden roepen.

Het was donker in de kleine hal. Langs een smalle, met wit marmer beklede gang liepen ze verder. De Cock pakte zijn zaklantaarn en liet het lichtend ovaal langs de muren glijden. Bij de eerste deur bleef hij staan en luisterde. Het enige geluid dat hij waarnam, was het tikken van een klok. Hij deed de deur open. Er was geen licht in het vertrek. Voorzichtig stapte hij naar binnen. Het licht van zijn zaklantaarn gleed over een tafel, waarop een halfgevulde fles rode wijn en twee lege glazen, dansend over een brede bank met een bloemenpatroon en bleef bibberend rusten op een lederen fauteuil.

In die fauteuil zat onderuitgezakt een bejaarde man met dun grijs haar. Zijn hoofd hing iets voorover, rustte met de kin op zijn borst. De camelkleurige kamerjas die hij droeg, hing halfopen. In zijn witte hemd was ter hoogte van zijn hart een grillig gevormde rode vlek.

Terwijl hij het licht van zijn zaklantaarn op de oude man gericht hield, liep De Cock op hem toe. De dode ogen staarden langs hem heen in het niets.

Vledder hijgde in zijn nek.

'Vermoord,' sprak hij hees.

De Cock knikte traag.

'Zonder twijfel.'

De Cock hurkte bij de dode neer en bezag de grillige vorm van de bloedvlek op het hemd. Daar drukte hij de rug van zijn hand tegen de wang van het slachtoffer en voelde vervolgens aan de stijfheid van de kin. Zijn blik bleef enige tijd rusten op de pijpen van een gestreepte pyjama en een paar blote voeten in afgetrapte pantoffels. Op de wreef van beide voeten waren blauwpaarse lijkvlekken zichtbaar. Lijkvlekken ontstonden het eerst op de laagste plekken van het lichaam. Toen de oude rechercheur overleed kwam overeind kwam kraakten zijn knieën.

'Hij is in ieder geval meer dan acht uur dood,' verzuchtte hij. 'Vermoedelijk al vele uren langer. Het lichaam is ondanks het warme weer sterk afgekoeld. De lijkstijfheid is algemeen. Gezien zijn kleding heeft de moord in de late avonduren plaatsgevonden.' Hij keek naar Vledder op. 'Heb jij je mobiele telefoon bij je?'

De jonge rechercheur knikte.

'Die mobilifoons die wij nog in gebruik hebben, neem ik niet meer mee. Die zijn loodzwaar en de batterijen zijn in korte tijd leeg. Een gsm is veel handiger.'

De uitleg ging aan De Cock voorbij. Hij gebaarde voor zich uit. 'Waarschuw de meute. Doe het via de wachtcommandant, dan weet hij ook waar we zitten.'

Vledder gebaarde achter zich.

'Wat doen we met François van Harrecoven?'

De Cock stak waarschuwend zijn wijsvinger omhoog. 'Hou hem in ieder geval buiten het pand tot de dactyloscoop is geweest.'

Vledder keek hem verwonderd aan.

'Waarom?'

De Cock gebaarde docerend.

'Als wij hem nu binnenlaten,' legde hij uit, 'en we vinden hier in de kamer voor hem belastende vingerafdrukken, dan kan hij later zeggen dat hij die eerst na de daad op de plaats van het delict heeft achtergelaten en niet ten tijde van het plegen van de moord.' Vledder reageerde verward.

'Verdenk je hem?'

De Cock keek hem vragend aan.

'Zie jij nu al aanwijzingen tegen onze François?'

'Nee.'

'Ik ook niet. Het is gewoon een voorzorgsmaatregel. Ik ben er jaren geleden eens mee tegen de lampe gelopen en verknalde daarmee een onderzoek.'

Hij gniffelde.

'Ervaring is eenvoudig de naam die wij aan de som van onze fouten geven.'

'Een kreet van je oude moeder?'

De Cock schudde zijn hoofd.

'Oscar Wilde.' Hij wees naar de mobiele telefoon in Vledders hand. 'En bel nu maar.'

De Cock wierp nog een blik op de dode en liep daarna met zijn zaklantaarn terug naar de smalle gang en vond vandaar onderzoekend zijn weg naar de keuken aan de achterzijde van het pand. Tot zijn verbazing stond de deur naar een wat verwaarloosde tuin halfopen.

De Cock bekeek het slot en de twee teruggeschoven grendels. Er waren geen sporen van braak of verbreking en een sleutel stak aan de binnenzijde in het slot. De grijze speurder maakte van zijn handen een toeter en riep luid: 'Vledder!' Het galmde door het pand.

Met de mobiele telefoon nog in zijn hand rende de jonge rechercheur naderbij.

'Wat is er?' vroeg hij geschrokken.

De Cock keek naar hem op.

'Heb je de meute gewaarschuwd?'

'Ja.'

De oude rechercheur liet het licht van zijn zaklantaarn over de deur en de teruggeschoven grendel dwalen.

'Wat concludeer je hieruit?'

Vledder antwoordde niet direct. Hij borg zijn telefoon weg en pakte zijn eigen zaklantaarn. Minutiek later onderzocht hij de deur. 'De dader,' sprak hij voorzichtig, 'heeft via deze deur het pand verlaten.'

De Cock knikte.

'Hoe kwam hij binnen?'

Vledder schudde zijn hoofd.

'Niet via deze deur. We mogen er vanuit gaan dat die vanbinnen was vergrendeld. De dader moet van binnenuit de grendels hebben terug geschoven.'

De Cock knikte opnieuw.

'Precies. Maar hoe kwam hij of zij binnen? Aan de voorzijde van het pand heb ik ook geen sporen van braak of verbreking aangetroffen. De deur en de sponningen waren gaaf.' Vledder glimlachte.

'Of de dader had een sleutel, of het slachtoffer liet hem zelf binnen. Gezien de twee lege wijnglazen op tafel voel ik daar het meest voor.'

De Cock keek zijn jonge collega bewonderend aan. 'Heel goed,' sprak hij prijzend. 'Het lijkt mij juist om ervan uit te gaan dat het slachtoffer zijn moordenaar goed heeft gekend en zelf heeft binnengelaten. Argeloos. Naar alle waarschijnlijkheid meende hij van hem of haar geen kwaad te duchten. De vraag is: waarom ging de moordenaar niet gewoon via de voordeur naar buiten?'

Hij zweeg even. Peinzend.

'We moeten hier morgen overdag nog maar eens een kijkje gaan nemen. Vermoedelijk is het niet zo eenvoudig om via de achtertuinen de openbare weg te bereiken. Daar zijn in de regel...' De oude rechercheur stokte. Zijn scherp gehoor had in de gang geluid van voetstappen waargenomen.

Na een lichte aarzeling verliet hij de keuken en stapte de gang in. Het licht van zijn zaklantaarn dansde voor hem uit en bleef trillend rusten op een jonge vrouw in uniform.

De Cock scheen in een lief, aantrekkelijk gezicht met sproetjes rond de neus. Lang blond haar golfde vanonder haar hoedje. 'Wie ben je en wat kom je doen?'

De jonge vrouw glimlachte.

'Dat zijn twee vragen ineen.'

De Cock trok een grijns.

'Je kunt in ieder geval goed tellen.'

De jonge vrouw negeerde de opmerking.

'Ik ben agente Van Buuren... Adelheid van Buuren.' De Cock schoof zijn onderlip vooruit.

'Het klinkt bijna koninklijk.'

'U kent mij niet?'

'Nee.'

'Ik doe dienst bij u in de Warmoesstraat.'

De Cock maakte een verontschuldigend gebaar.

'Er komen steeds nieuwe agenten bij. Ik kan al die jonge gezichtjes niet uit elkaar houden.'

Adelheid van Buuren duimde over haar schouder.

'Voor het pand staat een jongeman.'

De Cock knikte.

'François van Harrecoven.' Hij hield zijn hoofd iets schuin. 'Ik weet nog niet wat je komt doen.'

Adelheid van Buuren glimlachte. In haar linkerwang verscheen een charmant kuiltje.

'Ik hoorde aan de Warmoesstraat dat u om de meute vroeg. Ik heb toen aan de wachtcommandant gevraagd of ik naar dat pand aan Brouwersgracht mocht gaan.'

'Waarom?'

Adelheid van Buuren glimlachte opnieuw.

'Ik wil later graag rechercheur worden. De wachtcommandant vond het goed dat ik bij u van nabij ging kijken hoe u een moord behandelt.'

De Cock gebaarde naar Vledder.

'Neem jij haar onder je hoede.'

Het klonk niet onvriendelijk, maar de bedoeling was duidelijk. Bram van Wielingen stapte de smalle gang in. Hij keek De Cock spottend aan.

'Je vervalt weer in je oude gewoonte,' gromde hij hoofdschuddend. 'Lijken half in de nacht. Ik ston net op punt om naar huis te gaan.'

De Cock negeerde het gemopper van de fotograaf. Hij kende het soms irriterende gedrag van Bram van Wielingen. Zonder iets te zeggen ging hij hem voor naar de woonkamer. Van Wielingen gromde opnieuw.

'Het is hier aardedonker. Heb je geen licht?'

De Cock zocht geduldig naar een lichtknop. Toen hij die naast een deur had gevonden, duwde hij met de kop van zijn zaklantaarn de schakelaar om. Onmiddellijk baadde het vertrek in een zee van licht.

Bram van Wielingen zette zijn aluminium koffertje op de vloer en wees naar de dode.

'Weet je al wie hij is?'

De Cock knikte.

'Vrijwel zeker ene Herbert van Harrecoven, de eigenaar van dit pand.'

De fotograaf blikte om zich heen.

'Heb je nog bijzondere wensen?'

'Je gaat je gang maar,' antwoordde De Cock gelaten. 'Komt er nog een dactyloscoop?'

Van Wielingen zette zijn koffertje op de bank, pakte zijn Hasselblad en monteerde een flitslicht. 'Ben Kreuger is onderweg,' zei hij en hij flitste in het gezicht van de dode. Daarna hield hij zijn Hasselblad even voor zijn borst. 'Weet je dat de dochter van Ben Kreuger meester in de rechten is geworden Cum laude!' De Cock reageerde niet op de mededeling. Achter Bram van Wielingen had hij in de deuropening de kleine gestalte van dokter Den Koninghe waargenomen. Achter hem torenden twee broeders van de Geneeskundige Dienst met hun onafscheidelijke brancard.

De Cock liep blij op Den Koninghe toe en schudde hem hartelijk de hand. De oude rechercheur had jaren een zwak voor de kleine excentrieke lijkschouwer met zijn ouderwetse grijze slobkousen onder een deftige streepjesbroek, zijn stemmig zwart jacquet en zijn verfomfaaide, groen uitgeslagen garibaldi hoed. 'Hoe maakt u het?' vroeg hij vriendelijk.

De dokter keek even naar hem op.

'Best. Nou ja, de jicht is nog steeds niet uit mijn oude botten verdwenen. Dat is soms erg pijnlijk. Vooral mijn tenen worden geplaagd. Mijn huisarts heeft me laatst colchicine voorgeschreven. Ik durf niet erg. Colchicine is een zwaar vergif.' De Cock knikte lachend.

'Colchicum autumnale. Het wordt gewonnen uit de herfsttijloos, een soort naakt bloeiende krokus. Inderdaad erg giftig. De plant dankt haar naam aan de Medea van Colchis, een beruchte gifmengster.'

Dokter Den Koninghe keek hem verwonderd aan.

'Hoe weet je dat?'

De Cock glimlachte.

'Ik heb eens een onderzoek gedaan in een zaak waarin dat giftige spul een rol speelde.*

Den Koninghe trok zijn pantalon aan de vouwen iets omhoog en hurkte bij de dode neer. In een haastig devoot gebaar drukte hij de beide oogleden toe.'

Hij blik schuin omhoog.

'Ik kan er niet goed tegen dat die dode ogen mij voortdurend aanstaren.'

Geruime tijd besteedde de oude lijkschouwer aandacht aan de grillige bloedvlek op het hemd. Toen h
omhoog kwam kraakten zijn knieën.

'Wees voorzichtig met dat hemd.'

'Waarom?'

'Als ik het goed heb gezien dan zitten in de bloedvlekken sporen van kruitslijm. Dat betekent dat o
dader van zeer dichtbij heeft geschoten.'

De Cock knikte begrijpend.

'Ik zal het naar het gerechtelijk laboratorium in Rijswijk laten brengen.'

Met precieze bewegingen nam dokter Den Koninghe zijn bril af, pakte zijn witzijden pochet uit h
borstzakje van zijn jacquet en poetste de glazen.

De Cock keek gelaten toe. Hij kende de reeks van bewegingen. De oude lijkschouwer wees naar h
lijk in de fauteuil. 'Hij is dood,' sprak hij laconiek.

* *Zie De Cock en de naakte juffer*

De Cock knikte, volgens het tussen hem en de dokter ontwikkelde ritueel, met een strak gezicht.

'Dat begreep ik, anders had ik u niet laten komen.' De dokter zette zijn bril weer op, duwde zi
pochet terug in het borstzakje van zijn jacquet.

'De dood is al geruime tijd geleden ingetreden. Ik schat toch zeker op vierentwintig uur. Misschie
nog wel iets langer.' 'Kunt u nog iets van de dader zeggen?'

'Dat is moeilijk. Zelfs een kind kan een vuurwapen hanteren. Vraag morgen bij de sectie aan dokt
Rusteloos of hij met een sonde de gang van de kogel in het lichaam kan traceren, dat kan iets zegg
over de houding van de moordenaar op het moment dat hij vuurde.'

De oude lijkschouwer knoopte zijn jacquet los en nam uit een zakje van zijn parelgrijs vest ee
zilveren horloge aan een ketting. Hij klikte het deksel van de kast open en keek op de wijzerplaat.

'Ik heb weinig tijd,' verontschuldigde hij zich. 'Er ligt nog ergens een lijk in de Pretoriusstraat op m
te wachten. Hou het verder rustig voor de nacht.'

De Cock glimlachte.

'Dat heb ik niet in de hand.'

De kleine lijkschouwer wuifde tot afscheid, draaide zich om en liep het vertrek uit.

De Cock keek hem met vertedering na. Daarna wendde hij zich tot de fotograaf, die zijn fraa
Hasselblad behoedzaam in zijn aluminium koffer terug legde.

'Ben je klaar?'

Bram van Wielingen gebaarde om zich heen.

'Ik heb alles. Morgen heb je de plaatjes glanzend op je bureau.' 'Ik wil ook nog een prent van buite
van de gevel van dit pand.' 'Maak ik.'

De fotograaf pakte zijn aluminium koffer op en verliet het vertrek. De Cock liet zijn blik nog ee
door de kamer dwalen. De oude rechercheur bezag op de tafel de halfvolle fles wijn en de twee le
glazen. Hij vroeg zich af hoe het gesprek tussen het slachtoffer en zijn moordenaar was verlopen. W
was de conflictstof, of was die er niet? Ineens viel zijn oog op een imposante plaat achter glas op e
schoorsteen boven een ouderwetse gashaard. Het was het beeld van een uit steen gehouwen kop va
een welgedane man met een volle baard en kleine ogen, die bijna onder opbollende wang
schuilgingen.

De kop was in zijn geheel omgeven door druiventrossen en wijnranken. De plaat intrigeerde hem. H
liep aan de dode man in de fauteuil voorbij en bekeek de plaat van dichtbij. Onder de afbeelding stor
als titel *De blijde Bacchus*. De grijze speurder grinnikte om de titel. Bacchus, de razende, mocht da
wel als een blijde god zijn uitgebeeld, maar de volksfeesten die ter ere van hem werden gehouden, o

beruchte *bacchanalen*, duurden vaak dagen en nachten en uitten zich door gewelddadigheden ontembaar zinnelijk genot. Plaatselijke overheden hadden in het verleden dikwijls, steeds tevergeefs geprobeerd ze te verbieden.

De Cock wierp nog een blik op de bijzondere plaat en hoopte dat Bram van Wielingen deze in zijn fotoreeks had meegenomen. Hij liep naar Vledder, die met Adelheid van Buuren in een geanimeerd gesprek was gewikkeld.

'Vang jij de dactyloscoop op. Ik wil nog een babbeltje met François van Harrecoven maken.'

De Cock dacht even na, en vervolgde toen:

'Als de dactyloscoop klaar is, wijs hem op de grendels van de keukendeur, vraag de broeders van de Geneeskundige Dienst of ze het lijk naar Westgaarde willen brengen. Morgen, bij de sectie, vraag dokter Rusteloos naar de baan van de kogel en de plek van in- en mogelijk uitschot. Verder neem je zijn hemd in beslag en laat dit naar het laboratorium in Rijswijk brengen. Dokter Den Koning heeft meende in de bloedvlek kruitslijmspootjes te hebben waargenomen.'

Vledder knikte.

'Oké boss.'

De Cock keek hem verwijtend aan. Hij had een hekel aan dat 'boss'. En Vledder wist dat.

De oude rechercheur verliet de kamer en liep via de smalle gang naar buiten. François van Harrecoven leunde met zijn rug verveeld tegen de gevel van het pand. Toen hij De Cock in het oog kreeg liep hij op hem toe.

'Wat is er met oudoom Herbert gebeurd? Ik heb een ziekenwagen gezien en broeders van de Geneeskundige Dienst. Iedereen doet zo geheimzinnig.'

De Cock liet zijn hoofd iets zakken.

'Uw oudoom Herbert,' sprak hij plechtig, 'is vermoord. Iemand schoot hem een kogel door zijn hart.'

'Godallemachtig.'

De Cock knikte met een ernstig gezicht.

'Dat is hij: allemachtig.'

François van Harrecoven keek hem niet-begrijpend aan. 'Wie? Waarom? Oudoom Herbert was een vredelievend man, die nog nooit iemand iets heeft aangedaan.'

De Cock grinnikte vreugdeloos.

'Als ik nu al wist wie en waarom, dan kon ik deze affaire als beëindigd beschouwen.'

'Waarom mag ik niet naar binnen?'

'Het onderzoek ter plekke is nog niet afgerond.'

'Hoe lang duurt dat nog?'

'Het wachten is op de dactyloscoop, die kan hier elk ogenblik zijn.'

'Ik wil oudoom Herbert zien.'

'U krijgt nog genoeg gelegenheid om hem te bekijken,' reageerde De Cock kribbig. Hij zweeg even.

'Hebt u een sleutel van dit pand?'

François grinnikte.

'Als ik een sleutel had gehad, was ik niet naar de Warmoesstraat gekomen. Niet meteen, bedoel ik.'

De Cock glimlachte.

'U hebt gelijk,' stemde hij in. 'Dan was u zonder ons naar binnen gegaan.'

'Precies.'

'Regelt u de begrafenis van oudoom Herbert?'

François keek hem verrast aan.

'Dat... eh, dat,' stotterde hij, 'zal ik met de neven van het testament moeten bespreken.'

'Kent u die?'

François maakte een onzeker gebaar.

'Ik heb hen wel eens ontmoet, op een verjaardag van oudoom Herbert en ik heb hun adressen. Maar verder heb ik geen enkel contact met ze.'

'Die adressen moet je mij straks maar geven.'

Francois van Harrecoven scheen de vraag niet te horen. 'Is er iets gestolen?' vroeg hij gehaast. De Cock keek hem onderzoekend aan.

'Dat kan ik zo niet bekijken. Het lijkt niet op een roofmoord. De kasten die ik heb gezien, waren ongeschonden.' 'Zijn de Petrussen er nog?'

De Cock kneep zijn ogen halfdicht.

'Petrussen?' vroeg hij verbaasd.

Francois van Harrecoven knikte.

'Oudoom Herbert bezat een fraaie verzameling beeldjes van de apostel Petrus. Volgens mij is die verzameling heel veel geld waard.'

'Waar bewaart uw oudoom Herbert die beeldjes?'

Francois van Harrecoven wees omhoog.

'Op de eerste etage. Aan de voorzijde. Er is in de hal een trap naar boven.'

De Cock keek hem peinzend aan.

'Kunt u met uw handen in uw zakken een trap oplopen?' 'Waarom met mijn handen in mijn zakken?'

'Ik wil niet dat u vingerafdrukken achterlaat.'

'Dat zal wel gaan.'

'Dan gaan we samen kijken.'

In de hal bestegen ze een redelijk begaanbare trap, die eindigde op een portaal op de eerste etage.

Francois wees naar een deur. 'Als hij ze niet ergens anders heeft verstopt, moeten ze daar zijn.' De

Cock deed de aangewezen deur open en scheen met zijn zaklantaarn naar binnen. Het lichtend ovaal

gleed tot zijn verbazing over een bonte verzameling beeldjes in allerlei fatsoenen. Francois slaakte een

diepe zucht van verlichting.

'Gelukkig! Ze zijn er nog.'

Toen De Cock de volgende ochtend vrolijk en opgewekt fluitend de grote recherechekamer binnenstapte, trof hij Vledder achter zijn computer. Zijn rappe vingers dansten over de toetsen. De oude recherecher bekeek het tafereeltje met genoegen. Daarna wierp hij vanaf de deur zijn hoed missend naar de kapstok. Hij raapte zijn trouwe hoofddekseel weer op en hing het op een haak. Daar wurmde hij zich uit de oude regenjas. Op zijn gemak slenterde hij naar zijn bureau tegenover Vledder. 'IJverig?'

De jonge recherecher liet zijn vingers rusten.

'Je bent voor jouw doen aardig op tijd,' sprak hij grijnzend. Hij keek op zijn horloge. 'Nog geen twintig minuten te laat. Het mag geen naam hebben.'

'Mijn vrouw had een vroege afspraak met de tandarts en bonjourde mij de deur uit.'

'Vandaar.'

De Cock gebaarde naar de computer.

'IJverig,' sprak hij nogmaals.

Vledder knikte.

'Een nauwgezet proces-verbaal over onze bevindingen in dat pand aan de Brouwersgracht gisteravond en het begin van de nacht. Ik pak dat het liefst direct op. Als ik daarmee een paar dagen wacht raak ik misschien details kwijt.'

'Je hebt toch aantekeningen?'

Vledder grinnikte.

'Mijn geheugen is beter. Aantekeningen geven toch maar een summiere weergave.'

De Cock knikte begrijpend.

'Heeft het dactyloscopisch onderzoek van Ben Kreuger nog iets opgeleverd?'

Vledder schudde zijn hoofd.

'Het was nogal smerig in de woonkamer van de oude man. Veel vet. Het houtwerk aan deuren en stijlen was in lange tijd niet afgesopt. Ben Kreuger raakte zichtbaar uit zijn humeur. Het aluminiumpoeder* maakte alleen maar vlekken, geen bruikbare vingerafdrukken.'

'De fles en de wijnglazen op tafel?'

'Afgeveegd.'

De Cock keek zijn jonge collega onderzoekend aan. 'Wat heb je met die Adelheid van Buure gedaan?' De jonge recherecher toonde enige aarzeling.

'Met... eh, met toestemming van haar wachtcommandant heb ik haar naar huis gebracht.'

De Cock vroeg niet verder. Hij ging achter zijn bureau zitten, pakte uit de lade van zijn bureau twee beeldjes en zette die voor zich neer.

'Ik heb die twee vannacht vanaf de Brouwersgracht meegenomen. Uiteraard met toestemming van Francois van Harrecoven. Ik heb de beeldjes in die kamer boven geteld. Het waren er zevenenvijftien. Ik heb Francois mee laten tellen. Voor de zekerheid. Ik wil niet dat er beeldjes verdwijnen en de erfgenamen van de oude Herbert van Harrecoven worden benadeeld.' Vledder kwam achter zijn bureau vandaan. Hij pakte een stoel, schoof die naar De Cock en ging er achterstevoren op zitten. 'Zullen we de apostel Petrus voor?' vroeg hij geïnteresseerd. De Cock knikte.

'Er zijn diverse voorstellingen van apostel Petrus. Ik heb de twee meest gangbare meegenomen.'

De oude recherecher wees voor zich.

'Hier staat Petrus in een schip. Zijn rechterhand zegent. In zijn linkerhand torst hij een enorme sleutel. Petrus wordt geacht de sleutel van de hemelpoort te bewaren. Hij ziet erop toe wie tot de hemel wordt toegelaten en wie absoluut wordt geweigerd. Zo je ziet zwemmen onder het schip enige vissen. Petrus

was, voor hij Jezus als apostel volgde, visser van beroep.’ Vledder wees.

’En die andere?’

* Hiermee worden vingerafdrukken zichtbaar gemaakt.

De Cock glimlachte.

’Petrus wordt hier voorgesteld met een korte baard en een kale schedel. Of hij er werkelijk zo heeft uitgezien, weet niemand. In zijn armen houdt hij een kruis, ondersteboven.’

’Een kruis, *ondersteboven*?’

De Cock knikte.

’Kijk maar... de dwarsbalk van het kruis is onderaan.’ ’Waarom?’

De Cock trok een ernstig gezicht.

’Vermoedelijk in het jaar vierenzestig werd Petrus in Rome, tijdens de toen heersende christenvervolgingen onder keizer Nero, tot de kruisdood veroordeeld. Hij wilde niet zoals Jezus rechtop worden gekruisigd, maar om zijn ondergeschiktheid en minderwaardigheid te tonen ondersteboven aan een kruis ter dood worden gebracht. Petrus stierf dus een marteldood met zijn hoofd naar beneden.’

Vledder wees opnieuw.

’En die vogel links van hem aan zijn voet?’

De Cock stak gebarend zijn wijsvinger omhoog.

’Apostel Petrus was een driftkop, een gedreven mens. Toen Jezus gevangen werd genomen om later op Golgotha te worden gekruisigd, sloeg hij met zijn zwaard de knecht Malchus, een man in dienst van de hogepriester Kajafas, zijn rechteroor af. Jezus bestrafte dat. ”*Steek uw zwaard in de schede, wa allen, die het zwaard nemen, zullen door het zwaard vergaan.*” Petrus reageerde emotioneel. Hij bezwoer dat, wat er ook gebeurde, hij Jezus nooit in de steek zou laten. Jezus keek hem aan en zei: ”*deze nacht, eer de haan tweemaal gekraaid zal hebben, zult gij mij driemaal hebben verloochend*”.’

Vledder fronste zijn wenkbrauwen.

’Wat is verloochenen?’

’Miskennen, afzweren.’

’En... deed Petrus dat?’

De Cock knikte.

’Het gebeurde. Toen Petrus in de kille nacht van de gevangenneming driemaal tegen mensen die hem als volgeling van Jezus herkenden, had beweerd dat hij *Die mens niet kende, kraaide de haan voor de tweede maal. En Petrus*, zo staat in het Nieuwe Testament, indachtig de woorden van Jezus, *weened bitterlijk.*’ ’Vandaar die haan.’

’Precies.’

Vledder keek hem bewonderend aan.

’Je bent goed op de hoogte.’

De Cock spreidde zijn handen.

’De gebeurtenissen rond de dood van Jezus en de verloochening door Petrus is mij in mijn jeugd zo vaak voorgehouden en uitgelegd, dat het in mijn geheugen staat gegrift. Ik zou je ook zonder haperen de tien geboden kunnen opdreunen. Die werden elke zondag voorgelezen in de kerk waar ik zat.’

Vledder wees opnieuw naar de beeldjes.

’Zijn ze veel waard?’

De Cock trok een bedenkelijk gezicht.

’Ik zal ze door een expert later onderzoeken, maar volgens mij is de waarde gering. Ik vermoed dat deze beeldjes nog steeds worden gemaakt en verkocht.’

Vledder gniffelde.

’Wie verzamelt er nu zulke beeldjes?’

De Cock trok zijn schouders op.

~~'Mensen verzamelen van alles. Zo gek kun je het niet bedenken. Ik ben in mijn rechtepraktijk de vreemdste verzamelingen tegengekomen. Van vlinders en sokophouders tot sigarenbandjes. Voorra beelden van de Heilige Antonius vormen een zeer gewild verzamelobject.'~~

Het gezicht van de oude rechercheur fleurde op.

'Ik had in mijn jeugd een katholiek vriendje. Bij hem thuis op de kast stond een beeld van de Heilige Antonius. Dat beeld was een keer van de kast gevallen en daarbij was de kop van de romp gescheiden. Men had toen in de kop en de romp een gaatje geboord en kop en romp weer met een lucifershout samengebracht. Het leek een geslaagde operatie, maar kop en romp waren met elkaar geen hec verband aangegaan. Wanneer mijn vriendje werd bestraft, wat nog wel eens gebeurde, stampte zij moeder met haar voet op de houten vloer in de kamer. De kast dreunde dan mee en de Heilige Antonius knikte met zijn eerbiedwaardig hoofd. "Zie je wel," riep zijn moeder dan, "de Heilige Antonius is het met mij eens"!'

De Cock glimlachte.

'Ik was daar destijds zeer van onder de indruk. Tot ik het geheim van de lucifer ontdekte.'

Vledder lachte.

'En je vriendje?'

De Cock schudde zijn hoofd.

'Die heb ik niet ingelicht. Hij was thuis soms een ettertje en ik vond dat zijn moeder best wat hulp van de Heilige Antonius kon gebruiken.'

Vledder gniffelde.

'Echt iets voor jou om zoiets achter te houden, Je bent altijd al een...'

Hij maakte zijn zin niet af. Er werd zachtjes op de deur van de grote recherchekamer geklopt en de jonge rechercheur riep: 'Binnen!' De deur ging langzaam open en in de deuropening verscheen de gestalte van een struise blonde vrouw. De Cock schatte haar op achter in de dertig. Enigszins opzicht gekleed in een te kort zwartleren rokje en een te open witzijden blouse met volanten, stapte ze op hoge hakken naderbij. Bij het bureau van De Cock bleef ze staan.

'Wat... eh, wat is er,' vroeg ze haperend, 'met de oude heer Van Harrecoven gebeurd?'

De Cock hield zijn hoofd iets schuin.

'Hoezo?' vroeg hij onnozel.

De vrouw gebaarde achter zich.

'Aan de rugleuning van zijn fauteuil zit bloed.'

De Cock keek haar verwonderd aan.

'Bloed?'

De vrouw knikte.

'Hij was er vanmorgen niet. Zijn bed was onbeslapen en er zaten vieze grijze plekken aan de deurstijlen.'

De Cock kneep zijn ogen halfdicht.

'U was binnen?' vroeg hij overbodig.

De vrouw knikte.

'Dat doe ik wel eens meer; ga ik 's morgens even bij hem langs.' De Cock reageerde verwonderd.

'U hebt een sleutel van het pand?'

De vrouw knikte.

'Al meer dan een jaar.'

De Cock gebaarde naar de stoel naast zijn bureau.

'Gaat u zitten,' vroeg hij vriendelijk.

De vrouw nam plaats en trok haar rokje iets naar voren. Daarna deed ze haar handtasje open, na

daaruit een sleutel en hield die omhoog.

'Die heb ik van hem gekregen. Ik ken de oude heer Van Harrecoven al geruime tijd.'

De Cock boog zich iets naar haar toe.

'Wie bent u?'

'Vera... Vera van Veenendaal.'

'U bent een vriendin van de heer Van Harrecoven?' Vera van Veenendaal tuitte haar volle, vuurrood aangezette lippen.

'Dat mag u wel zo stellen.'

'Lang?'

'Bijna anderhalf jaar.'

'Hoe hebt u de heer Van Harrecoven leren kennen?' vroeg hij nieuwsgierig.

Vera van Veenendaal aarzelde even.

'Als... eh, als callgirl.'

De Cock hield zijn hoofd iets schuin.

'Bent u dat nog?'

'U bedoelt... callgirl?'

'Ja.'

Vera van Veenendaal schudde haar hoofd.

'Dankzij de oude heer Van Harrecoven ben ik al maanden geen callgirl meer.'

'Wanneer bent u als escorte gaan werken?'

Vera van Veenendaal verschoof iets op haar stoel.

'Toen mijn man mij jaren geleden in de steek liet,' sprak ze somber, 'was mijn jongste een jaar en mijn oudste drie. Voor mijn huwelijk was ik verpleegster, maar ik wilde na mijn scheiding geen fulltime baan meer. Ik wilde zoveel mogelijk bij mijn kinderen blijven. Via een vriendin kwam ik bij een escortbureau terecht. Een paar maal in de week ging ik 's avonds als callgirl op pad, nam een oppas, maar overdag was ik bij mijn kinderen.' 'Een oplossing.'

Vera van Veenendaal trok haar lippen samen.

'Mijn oplossing,' reageerde ze pinnig.

De Cock glimlachte om haar reactie.

'En in uw hoedanigheid van callgirl hebt u de heer Van Harrecoven leren kennen.'

Vera van Veenendaal knikte.

'De heer Van Harrecoven is nooit getrouwd geweest. Er waren wel eens vluchtig een paar vrouwen in zijn leven, maar die verhoudingen hebben nooit tot een duurzame relatie geleid, niet tot een huwelijk bedoel ik. Toen Herbert wat ouder werd, taande zijn interesse in vrouwen.'

De Cock toonde verwondering.

'Dat heeft hij u verteld?'

Vera van Veenendaal knikte.

'Herbert en ik hadden al gauw een goed contact.'

Er gleed een vertederende glimlach langs haar volle lippen. 'Ik raakte gecharmeerd van die oude heer,' sprak ze opgewekt. 'Echt waar. Hij was schoon, lief, geestig, erudiet en hij behandelde mij met respect. Dat was ik in mijn carrière als callgirl nog niet tegengekomen.'

De Cock gniffelde.

'Wanneer kwam er een keerpunt in zijn tanende interesse voor vrouwen?'

'Pro-erectie.'

De Cock fronste zijn wenkbrauwen.

'Pro-erectie?' vroeg hij niet-begrijpend.

Vera van Veenendaal knikte.

'Herbert sprak eens met zijn huisarts over die verminderde interesse voor vrouwen, en die arts schreef hem pro-erectie voor, een middel ter verhoging van de potentie.'

De Cock plukte aan het puntje van zijn neus.

'De... eh, de werking van dat middel,' opperde hij voorzichtig, 'wilde hij een keer uitproberen?'

Vera van Veenendaal knikte opnieuw.

'Hij schakelde een escortbureau in en vroeg om een niet meer zo piepjonge, maar wel een stevig gebouwde blonde vrouw met volle borsten en lange benen.'

De Cock glimlachte.

'Een gewilde combinatie.'

'Ja.'

'Toen kwam u?'

Vera van Veenendaal reageerde niet direct. Haar lichtblauwe ogen starden star voor zich uit. Na enkele seconden had ze zich weer in bedwang.

'Herbert,' sprak ze dromerig, 'lijkt in vele opzichten op mijn overleden vader. Mijn vader, zoals hij in mijn herinnering leeft, attent, zacht, lief, zorgzaam. Al na mijn eerste kennismaking met de heer Van Harrecoven, voelde ik mij tot hem aangetrokken. Hoewel hij het in zijn uitingen als man heel goed deed, was het geen echte liefde. Ik bedoel, geen passie, zoals ik die met mijn ex-man had gekend. Hij leek meer op een beschermende omarming. Ik had ook direct het gevoel dat ik hem kon vertrouwen. Ik vertelde hem van mijn gestrande huwelijk, van mijn twee opgroeiende kinderen en mijn aversie tegen mijn bezigheden als callgirl.' Ze zweeg even.

'Toen ik hem enige keren als callgirl had bediend, vroeg Van Harrecoven mij wat ik per maand aan mijn bezigheden bij het escortbureau overhield. Ik noemde het bedrag. Hij dacht even na. Toen beloofde hij mij dat bedrag maandelijks aan mij over te maken, wanneer ik het escortbureau verliet en alleen hem zo nu en dan bezocht. De frequentie mocht ik zelf bepalen.' 'Een vorstelijk aanbod.'

Vera van Veenendaal knikte nadrukkelijk.

'Ik heb onmiddellijk "ja" gezegd en sindsdien is onze relatie steeds inniger geworden. Ik nam hem mee naar mijn flat en stelde hem voor aan mijn kinderen.'

Ze glimlachte.

'Ze noemen hem "opa".'

Ze zweeg opnieuw. Seconden lang.

'Herbert kocht kleren voor mij, die ik moest dragen wanneer ik met hem naar een concert of naar de schouwburg ging. Hij opende een wereld voor mij.'

Er gleed een glimlach om haar lippen.

'Maar als ik hem in zijn huis aan de Brouwersgracht bezocht, dan had hij het liefst dat ik mijn callgirl outfit droeg.' 'Daarin maakte hij een onderscheid.'

Vera van Veenendaal grinnikte.

'Mannen zijn in die dingen soms heel eigenaardig.' Ineens viel er een grauwsluier over haar gezicht.

'Ik klets, ik klets,' sprak ze opgewonden, 'maar ik weet nog steeds niet wat er met hem is gebeurd.'

Wat betekent dat bloed op de rugleuning van zijn fauteuil?'

De Cock zuchtte diep. Hij begreep dat de dood van Herbert van Harrecoven voor haar een enorme slag betekende. Ineens zou ze al haar waarborgen en zekerheden in het leven verliezen. De oude rechercheur boog zijn hoofd. Zijn brein zocht koortsachtig naar woorden om het haar te vertellen. Hij zocht naar woorden om haar te troosten. In zijn hart benijdde hij priesters en dominees, die voor dergelijke gevallen de juiste toon en woorden kenden. Hij kende ze niet.

Zijn rechterhand kwam trillend vooruit en rustte beverig op de rug van haar hand, die op de rand van zijn bureau steunde. 'Herbert van Harrecoven,' sprak hij zacht, 'is niet meer onder ons. We hebben hem gisteravond dood in zijn woning gevonden. Hij zat in zijn leren fauteuil. Iemand schoot van

dichtbij een kogel door zijn hart. Het bloed dat u aantrof komt van de plek waar de kogel zijn lichaam aan de achterzijde heeft verlaten.' De Cock keek naar haar gezicht. Hij zag dat de waarheid niet t haar doordrong.

'Herbert van Harrecoven is dood,' sprak hij indringender. 'Dood. Hij leeft niet meer. Hij is vermoord. Vera van Veenendaal knikte traag.

'Vermoord?' prevelde ze. 'Vermoord?'

De Cock knikte traag.

'Vermoord,' herhaalde hij.

Ze draaide haar gezicht naar hem toe.

'En ik zou volgende week met hem trouwen.'

Vera van Veenendaal boog haar hoofd en hilde. Zacht, zonder snikken. Haar lange blonde haren vielen als een gordijn voor haar gezicht. Toen ze na enkele seconden opkeek drupten tranen over haar wangen en verveegden haar make-up. Het verdriet van de vrouw leek oprecht.

De Cock wachtte geduldig tot de vrouw zich weer enigszins had hersteld. Hij zag toe hoe ze met bevende handen uit haar tasje een minuscuul zakdoekje pakte en haar gezicht depte. Haar onderlip trilde. Met een blik vol wanhoop keek ze naar de oude rechercheur op.

'En nu?' vroeg ze vertwijfeld.

De Cock maakte een hulpeloos gebaar.

'Het wordt *jouw* oplossing,' verzuchtte hij. 'Het vervolg van *jouw* leven. Ik kan je daar als simpel ambtenaar niet bij helpen.' Hij keek haar schattend aan. 'Terug,' opperde hij met enige aarzelings.

'Terug naar het escortbureau?'

Vera van Veenendaal schudde haar hoofd.

'Het leven is oneerlijk,' reageerde ze vinnig. 'Gewoon schofterig gemeen. Ik heb in mijn leven nooit een eerlijke kans gekregen. Altijd zat alles en iedereen mij in de weg. Ook mijn huwelijk werd een mislukking. Buiten mijn schuld. En nu het geluk zo... eh, zo dichtbij... zo grijpbaar, zo...' Ze maakte haar zin niet af. 'Welke ellendeling heeft het gedaan?'

'De moord?'

'Ja.'

De Cock maakte een schouderbeweging. 'Geen flauw idee. We zijn pas met ons onderzoek begonnen. We zoeken nog naar een motief. Iemand moet het idee hebben gehad dat het beter was dat de oude heer Van Harrecoven voortijdig stierf.' De grijze speurder zweeg even.

'Had hij vijanden?'

Vera van Veenendaal schudde haar hoofd.

'Ik kan mij dat niet voorstellen. Herbert was een lieve man. Er zat geen kwaad bij.'

'Heeft hij nooit gezegd dat hij zich door iets of iemand bedreigd voelde?'

Vera van Veenendaal schudde opnieuw haar hoofd. 'Daar heeft hij het nooit over gehad. Die indruk maakte hij ook niet. Hij was niet angstig of schichtig, integendeel. Hij was altijd heel opgewekt en relaxed.'

'Hebt u tijdens uw bezoeken aan de Brouwersgracht wel eens iemand bij hem thuis ontmoet?'

'Nee.'

'Familie?'

'Zijn ouders en zijn broers en zusters waren dood. Hij had alleen nog een paar neven en achterneven. Volgens mij had hij met hen nauwelijks contact.'

De Cock kauwde peinzend op zijn onderlip.

'Wat... eh, wat voor een huwelijk waren jullie van plan om te sluiten?' vroeg hij voorzichtig.

Vera van Veenendaal keek hem niet-begrijpend aan. 'Wat voor een huwelijk?'

De Cock knikte.

'Gemeenschap van goederen, huwelijkse voorwaarden of een andere constructie?'

Vera van Veenendaal gebaarde vaag in de ruimte.

'Gewoon, trouwen. Herbert en ik hebben nooit over bijzondere voorwaarden gesproken.'

'Hij was een vermogend man.'

'Die indruk had ik.'

De Cock boog zich iets naar haar toe.

'Voor u... eh, voor u een reden om een huwelijk met hem te ambiëren.'

- [read LAV-25: The Marine Corps' Light Armored Vehicle \(New Vanguard, Volume 185\)](#)
- [click Braiding Rugs \(Storey's Country Wisdom Bulletin A-03\)](#)
- [download online The Fat Man: A Tale of North Pole Noir pdf, azw \(kindle\), epub](#)
- [Innovators' Marketplace: Using Games to Activate and Train Innovators \(Understanding Innovation\) pdf](#)

- <http://yachtwebsitedemo.com/books/A-State-of-Mixture--Christians--Zoroastrians--and-Iranian-Political-Culture-in-Late-Antiquity--Transformation-of->
- <http://metromekanik.com/ebooks/Selected-Essays-of-John-Berger.pdf>
- <http://unpluggedtv.com/lib/Clinical-Neuroanatomy.pdf>
- <http://twilightblogs.com/library/La-fiebre-del-carb--n.pdf>